

Arrest

nr. 257 104 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. COOLEMAN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1984.

1.2. De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 10 december 2017 België binnen en verzoekt op 18 december 2017 om internationale bescherming. Op 22 juni 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 20 september 2018 met nummer 209 755 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 28 februari 2019 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Omdat de verzoekende partij niet kwam opdagen voor haar afspraak op 30 september 2019 en evenmin binnen de voorgeschreven termijn een geldige reden voor haar afwezigheid ter kennis werd de verzoekende partij geacht afstand te hebben gedaan van haar verzoek om internationale bescherming.

1.4. Op 20 november 2019 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 december 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 11 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*[U, M.G.U.,] verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U verklaarde tijdens uw eerste verzoek te zijn geboren op 12 augustus 1984 in het dorp Gultepa in de provincie Kunduz en dat u daar ook heel uw leven doorbracht. U bent tot het 5e leerjaar naar school geweest, waarna het te onveilig werd voor u om nog langer te gaan, en u hebt later nooit meer de draad van uw scholing opgepikt. U verhandelde aanvankelijk meloenen. Uw vader was de eigenaar van twee vrachtwagens, die hij verkocht om een restaurant te kunnen kopen, dat onder uw hoede werd geplaatst. Zo werd u de uitbater van het restaurant "Insaf", dicht bij de stad Kunduz. Uw vader was malik, dorpshoofd, van jullie dorp en had vrienden die bij de overheid werkten. Zijn stiefbroer, met wie uw vader een slechte verstandhouding had, heeft een zoon [A.] die bij de taliban is. Zij bedreigden vaak uw vader vanwege zijn vermeende sympathie voor de regering. Op zekere dag was er een gevecht geweest tussen het regeringsleger en de taliban in uw dorp. Drie dagen later werd uw vader door talibanstrijders benaderd aan een tankstation. Zij verweten hem dat hij zijn vrienden bij de overheid op de hoogte had gebracht van de bewegingen van de taliban. Hij werd dus beschuldigd van spionage, en kreeg te verstaan dat hij het contact met zijn vrienden te verbreken. Uw vader nam dat niet ernstig, net zomin als uzelf. Jullie wisten immers dat uw vader niets misdaan had. Na een week waren er opnieuw schermutselingen tussen taliban en regeringsgetrouwe troepen, en de taliban kwamen 's morgen in alle vroegte naar jullie huis. Uw vader ging naar de deur en uw moeder kwam u wekken opdat u zou kunnen gaan kijken wat er gaande was. U kwam nog net op tijd aan de deur om uw vader aan de andere kant van de deur te horen zeggen dat u niet thuis was, dat u in het restaurant was gebleven de avond voordien. U hoorde vervolgens zijn gesprekspartner zeggen dat ze de vader gingen doden en dan zouden zoeken naar de zoon. Onmiddellijk daarna hoorde u geweervuur. U bent weggelopen, klom over de muur, en rende de velden in tot u zich kon laten vallen in een glooiing die u aan het zicht onttrok. Toen het volledig licht was belde u uw goede vriend I., die u kwam ophalen en u bij hem thuis verborgen hield. Op uw vraag ging hij naar u thuis om te bevestigen dat uw vader was vermoord, en uw moeder gerust te stellen dat u was ontsnapt. U kreeg zelf telefoon van uw werknemers om te melden dat er mensen naar uw restaurant gekomen waren om u te zoeken. De neef van uw vader, A., was bij hen. U bleef drie dagen bij I. terwijl die een mensensmokkelaar regelde, en verliet dan het land. Via andere doorreislanden trok u naar België, waar u bent aangekomen op 10 december 2017. U diende op 18 december een **eerste** verzoek tot internationale bescherming in.*

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te zullen worden gedood.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een foto van uw vader omringd door vrienden, twee foto's van het lijk van uw vader, en de enveloppe waarmee deze documenten naar u verstuurd werden.

Op 22 juni 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw voorgehouden verblijf in het dorp Gultepa, in de Afghaanse provincie Kunduz, wegens uw belabberde en lacunaire geografische en socio-politieke kennis over deze beweerde herkomststreek. Bijgevolg kon er ook geen enkel geloof gehecht worden aan de problemen die u daar zou hebben gekend. U ging in beroep tegen deze beslissing en legde daarbij ter ondersteuning van uw beweerde herkomst vier verklaringen neer van personen met dezelfde achternaam als uzelf en een foto van uzelf samen met deze personen in jullie kindertijd. Op 20 september 2018 werd de weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd met arrest nr. 209.755.

Zonder België te verlaten diende u op 28 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Omdat u niet kwam opdagen voor uw afspraak op 30 september 2019 en evenmin

binnen de voorgeschreven termijn een geldige reden voor uw afwezigheid ter kennis bracht, beëindigde DVZ de behandeling van uw tweede verzoek.

U verliet België en reisde naar Nederland, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. U keerde vervolgens terug naar België en diende op 20 november 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart thans dat u hebt gelogen tijdens uw eerste verzoek. Daar waar u beweerde dat u heel uw leven lang had doorgebracht in het dorp Gultepa, bent u daar eigenlijk maar een viertal maanden geweest. U bent geboren in Pakistan, meerbepaald in Kachagaray, Peshawar, als kind van geregistreerde Afghaanse vluchtelingen en bleef daar wonen tot ongeveer vier maanden voor uw vertrek naar Europa. Omdat de levensomstandigheden voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan steeds moeilijker werden, besloten uw ouders om terug te keren naar Afghanistan. Uw vader is eigenaar van vrachtwagens en financieel onafhankelijk. Bijgevolg besloot hij de drukte bij het centrum voor vrijwillige terugkeer te vermijden en rechtstreeks naar Afghanistan te reizen zonder officiële repatriëring, en dus ook zonder de daarbij horende aanmoedigingspremie. U houdt echter vast aan de door u beweerde vluchtaanleiding uit Afghanistan: uw vader had veel vrienden en kennissen bij de Afghaanse overheid en werd daarom door de taliban vermoord. Omdat u ook in het vizier van de taliban kwam, nam u halsoverkop de vlucht en reisde naar Europa. U vreest bij terugkeer dan ook door de taliban te zullen worden gedood. Ter ondersteuning van uw derde verzoek hebt u een 'Proof of Registration'-kaart (kortweg: PoRkaart) neergelegd, alsook de enveloppe waarmee deze naar u werd verstuurd.

Op 27 juli 2020 werd uw derde verzoek ontvankelijk verklaard en op 16 december 2020 kreeg u tijdens een persoonlijk onderhoud de mogelijkheid om de door u beweerde nood aan internationale bescherming toe te lichten.

Op 22 december 2020 hebt u via uw advocaat laten weten dat u frauduleuze verklaringen hebt afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 16 december 2020. U wijzigt uw verklaringen over uw familiesamenstelling, over de omstandigheden waarin u de PoR-kaart hebt verkregen, en de gegevens waaronder uw familie in Pakistan stonden geregistreerd. U voegt tevens kopieën van volgende documenten toe: de PoR-kaarten van uw broer en uw vader, een foto van uzelf samen met uw vader, de taskara's van uw broers A. en Q.G., en een bewijs van vrijwillige terugkeer uit Pakistan naar Afghanistan van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Meer nog, in uw geval mag worden verwacht dat u meer dan gewoonlijk inspanningen levert om doorheen uw verklaringen en overtuigingstukken een gegronde vrees te onderbouwen wanneer u voor de derde maal een verzoek om internationale bescherming doet. Bij het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming moet immers rekening gehouden met alle elementen in uw dossier. Daarbij moet worden gewezen op uw aangetaste geloofwaardigheid. U verklaart nu niet de waarheid te hebben gesproken tijdens uw eerste verzoek. Dat wringt omdat u geen afdoende reden kon geven waarom u tijdens uw eerste verzoek hebt gelogen. Zelfs indien het CGVS eventueel zou kunnen begrijpen dat u op basis van dubieuze adviezen probeerde om uw verblijf in Pakistan te verhullen (CGVS, p.5), blijft het feit dat u niet alleen daarover heeft gelogen. U ontkende tevens het bestaan van uw broers en zussen en verdraaide zo uw familiesituatie en raakte daarbij zelfs zo verstrikt in uw eigen leugens dat u zich niet eens kan herinneren dat u tijdens uw eerste verzoek nog beweerde slechts één zus te hebben (CGVS, p.15). U diste een verzinsel op over uw werk als restauranthouder in Afghanistan (CGVS, p.11) en fabriceerde een verhaal over hoe uw vader door de taliban werd gevisieerd omdat hij het dorps hoofd was (CGVS, p.13). Hiermee geconfronteerd doet u eerst alsof u niet hebt gelogen over al deze zaken (CGVS, p.17), en vervolgens ontwijkt u de vraag door te stellen dat u deze keer volledig de waarheid vertelt. U hield het trouwens ook niet bij deze reeds verregaande vorm van fraude, maar zette vervolgens nog diverse vrienden en kennissen aan om te liegen tegenover de RvV, waardoor ook zij zich schuldig maakten aan fraude. Uw moedwillige en doortastende bedrog roept dan ook ernstige vraagtekens op bij uw algemene betrouwbaarheid en maakt dat niet zomaar geloof kan worden gehecht aan de verklaringen die u heden aflegt. Naast de cruciale bedrieglijke verklaringen over uw identiteit en uw levenssituatie, verzon u tijdens de eerste procedure bovendien een asielrelaas over uw vrees ten overstaan van Afghanistan, gebaseerd op de positie van uw vader als dorps hoofd. In uw huidige verzoek probeert u dit asielrelaas te recyclen door een lichtelijk aangepaste versie te geven van de beweerde feiten, waarin u de vastgestelde tekortkomingen tracht op te smukken (CGVS, p.13). U liet kortom niet gewoon één element van uw levensomstandigheden weg. U manipuleerde doelbewust uw identiteit, profiel en familiaal netwerk en bereidde een verhaal voor met de bedoeling de Belgische asielinstanties te misleiden in de beoordeling van uw nood aan bescherming. Dat u dit allemaal gedaan zou hebben terwijl u in Afghanistan een oprechte vrees voor vervolging kent is bovendien weinig aannemelijk omdat uw verblijf in Pakistan geen enkel verband houdt met de door u beweerde feiten en bijgevolg geen relevant element is. Doorheen uw verschillende procedures werd uitgelegd wat er van u verwacht wordt en dat u de waarheid moest vertellen. U verbleef na uw aankomst in België in 2017 gedurende lange tijd in een opvangcentrum, temidden van andere personen die de procedure doorlopen, en werd bijgestaan door een advocaat tijdens uw eerste en derde verzoek. Dat u dus geen treffelijke reden hebt kunnen geven waarom u zich actief hebt ingespannen om op tal van punten de ware toedracht te verdoezelen, is wel degelijk van dien aard om afbreuk te doen aan uw overtuigingskracht.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud opnieuw zeer uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en het belang van het afleggen van waarheidsgetrouwe verklaringen (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u heeft verzaakt aan deze plicht tot medewerking. U erkent dat trouwens ook via het schrijven van uw advocaat dd. 22 december 2020.

Er werd immers vastgesteld dat er wederom geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde eerdere verblijfplaatsen. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie

waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties probeerde te bedriegen door een valse of op valse wijze bekomen PoR-kaart neer te leggen. Het CGVS heeft immers met uw toestemming de gegevens van dit identiteitsbewijs opgevraagd bij UNHCR Pakistan (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COIfocus, landeninfo nr.1). Terwijl u een PoR-kaart neerlegt met uniek nummer GP10887706541 op naam van M.G., die deel zou uitmaken van het huishouden met nummer UGP1WP124125, blijkt deze kaart eigenlijk toe te behoren aan S.G., zoon van L.J. en B.. In dat huishouden staat er niemand geregistreerd onder de naam M.G., terwijl u doorheen uw verschillende verzoeken consistent en nadrukkelijk bent blijven volhouden dat u enkel onder de naam M.G. bekend staat (CGVS, p.6). U bent daarmee ook geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud, en kan geen enkele opheldering geven over waarom de gegevens op de PoR-kaart niet overeenstemmen met de officieel geregistreerde informatie (CGVS, p.14). Evenmin hebt u enig vermoeden waarom de foto op de PoR-kaart verschilt van degene die in de databank is opgenomen (CGVS, p.14). U bent er zelfs niet van op de hoogte dat de kaart niet langer geldig is omdat de kaarthouder zich in 2016 vrijwillig liet deporteren (CGVS, p.14). Volgens uw verklaringen bent u nooit langs de "check-in" gepasseerd waar men de vrijwillige terugkeerders uitschrijft en van geld voorziet (CGVS, p.14). Zelfs de naam van de moeder van S.G. kent u niet. U blijft erbij dat uw moeder O. heet (CGVS, p.7,15), terwijl de moeder van de kaarthouder als B. staat geregistreerd, en zij is de dochter van M.I., terwijl u beweert dat uw grootvader aan moederszijde H.A.M. is (CGVS, p.15). Uw vader heeft maar één vrouw (CGVS, p.15) waardoor een vergissing uitgesloten is. Overigens is de vrouw van L.J. wel degelijk officieel gerepatriëerd naar Afghanistan, zo blijkt uit de UNHCR gegevens. Dat uw vader niet wilde dat zij of iemand anders zou gaan aanschuiven aan de "check-in" (CGVS, p.9-10) strookt dus ook niet met de werkelijkheid. Dat de echte houder van PoR-kaart nr. GP10887706541 nog vijf andere broers heeft, lijkt u ook voor het eerst te horen tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p.15), en u kan geen zinnige uitleg geven bij de vaststelling dat S.G. vier geregistreerde kinderen heeft (CGVS, p.15), waarvan de namen niet overeen komen met degene die u gaf van uw eigen kinderen (CGVS, p.12). Er werd u nogmaals de kans geboden om klaarheid te scheppen over hoe u aan deze PoR-kaart bent geraakt, en komt niet verder dan een herhaling over hoe u zelf deze kaart bent gaan halen (CGVS, p.16). Hoewel u persoonlijk de toestemming hebt gegeven om de authenticiteit van de PoR-kaart te laten verifiëren, bleken nagenoeg al uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud aldus in strijd met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Ten overvloed kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit uw verklaringen ook helemaal niet blijkt dat u vertrouwd bent met de regels en procedures rond het uitreiken van een PoR-kaart. Zo lijkt u niet te weten dat deze kaarten alleen door NADRA mogen worden uitgereikt: u kan enkel de locatie geven van waar u de kaart zou hebben gehaald, maar noemt deze instelling niet bij naam (CGVS, p.4). Verder meent u dat in Pakistan geboren kinderen enkel moeten beschikken over een taskara om een PoR-kaart te kunnen krijgen (CGVS, p.12). De geboorte van deze kinderen moet wel degelijk in Pakistan geregistreerd zijn vooraleer de kinderen in aanmerking komen voor hun eigen PoR-kaart als ze vijf jaar oud worden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Na officiële registratie van de boreling wordt diens naam dan toegevoegd op de achterkant van de PoR-kaart van de ouder die het kind registreert. Dit is u ook uitgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waar wordt opgemerkt dat uw tweede kind, dat ongeveer 12 jaar oud is nu (CGVS, p.12) en dus rond 2008 is geboren, niet op uw in 2012 uitgereikte PoR-kaart staat (CGVS, p.4). U kan niet uitleggen hoe dat komt en stelt dat u hen wel de namen van uw kinderen zei toen u de kaart ging halen (CGVS, p.15-16). Het is ondenkbaar dat een geregistreerde Afghaanse vluchteling die woonde tussen andere geregistreerde vluchtelingen deze werkwijze niet zou kennen, temeer daar uw oudste zoon wel zijn eigen PoR-kaart had gekregen volgens u (CGVS, p.12). Een taskara is trouwens een Afghaans document en het valt niet in te zien waarom de Pakistaanse autoriteiten dergelijk document zouden verwachten van iemand die in Pakistan is geboren als vluchteling. Dat u zelf een taskara nodig had om een PoR-kaart te kunnen verkrijgen (CGVS, p.16), houdt bijgevolg ook geen steek. Het is overigens merkwaardig dat u verklaart het taskara in kwestie zelf te hebben gehaald in Kunduz (CGVS, p.16-17) want dat staat haaks op uw bewering dat u voor 2017 nooit terugkeerde uit Pakistan (CGVS, p.10). U wijzigt na confrontatie met deze uiteenlopende uitspraken snel uw verklaringen door te stellen dat u sprak in naam van uw vader toen u zei dat u zelf het taskara was gaan halen (CGVS, p.16), wat geenszins kan overtuigen.

Het spreekt tevens boekdelen over het gebrek aan ernst waarmee u de asielprocedure bejegent dat u op 22 december 2020 schriftelijk nogmaals een nieuwe versie probeert te geven van uw identiteit. Dat u meent dat uw geloofwaardigheid nog het meest gebaat is door te stellen dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op drieste wijze herhaaldelijk hebt gelogen, toont eigenlijk vooral aan dat u goed beseft dat u door de mand bent gevallen omdat u een vals of vervalst document hebt neergelegd. Met behulp van enkele kopieën doet u een halfslachtige poging om de samenstelling van uw familie te wijzigen, zodat deze beter strookt met de informatie waarmee u werd geconfronteerd tijdens uw persoonlijk onderhoud. U brengt evenwel geen enkel geloofwaardig element aan dat zou ondersteunen dat de personen wiens documenten u neerlegt aan u verwant zijn. Nog daargelaten het feit dat dergelijke fotokopieën nauwelijks enige bewijswaarde hebben aangezien ze op eenvoudige wijze kunnen worden gemanipuleerd, en dat er al dan niet opzettelijk gegevens zijn weggevallen bovenaan de 'Repatriation Form' van uw beweerde broer, wijst het CGVS er op dat op diverse van deze documenten staat dat L.J. en zijn gezin afkomstig is uit Muhmand Dara district in Nangarhar. Het is welhaast potsierlijk dat u tracht om uw herkomst en die van uw ouders uit Kunduz (CGVS, p.5,7) aan te tonen met behulp van documenten van personen uit Nangarhar. Op de door u neergelegde PoR-kaart kloppen dus niet alleen de naam en nummers niet, maar ook de herkomststreek is verkeerd. Het kan immers niet worden ingezien waarom aan u als in Pakistan geboren zoon van geregistreerde Afghaanse vluchtelingen een andere herkomstregio zou worden toegedicht terwijl uw beweerde vader en broer uit de provincie Nangarhar zouden komen. Het CGVS stipt daarbij trouwens ook aan dat uit opzoeken is gebleken dat uw beweerde herkomstdistrict Gurtepa/Gortipa pas bestaat sinds eind 2015 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-focus, landeninfo nr.3). Het houdt dus sowieso geen steek dat men op een PoR-kaart waarvan de voorziene geldigheid afliep op 31 december 2015 reeds melding zou maken van het bestaan van dit nieuw opgerichte district, zeker als u deze kaart zou hebben gehaald in 2012 zoals u beweert (CGVS, p.4). In elk geval brengt het CGVS in herinnering dat uit de via UNHCR Pakistan verkregen informatie duidelijk blijkt dat er niemand met de naam M.G. deel uitmaakte van het gezin van L.J..

Het is ook volstrekt onlogisch dat u tijdens het persoonlijk onderhoud uw geloofwaardigheid in het gedrang zou brengen door zelfs na confrontatie met de familiesamenstelling volgens UNHCR onwetendheid te blijven inroepen over S.G. en diens familie (CGVS, p.15). Dat u hen op die manier trachtte te beschermen tegen ongewenste aandacht van de taliban, zoals u doet uitschijnen in de brief van 22 december 2020, raakt kant noch wal. Net als tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud werd voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud dd. 16 december 2020 benadrukt dat het gaat om een vertrouwelijk gesprek (CGVS, p.2). De uitleg waarmee u in de brief van uw advocaat op de proppen komt om de vastgestelde gebreken van de PoR-kaart te verschonen, namelijk dat u samen met uw broer deze kaart bent gaan halen en door een ongelukkige vergissing zijn uniek nummer op uw PoR-kaart belandde, kan ook niet aanvaard worden, en u brengt trouwens ook geen begin van bewijs aan dat er een administratieve vergissing in het spel is die naderhand werd rechtgezet. Uit die brief kan integendeel worden begrepen dat u de PoR-kaart pas zou hebben gehaald nadat u Afghanistan opnieuw had verlaten. Dat is alweer in strijd met uw eerdere verklaringen en betekent logischerwijs dat deze PoR-kaart, zelfs indien deze authentiek was gebleken, niet zou bewijzen dat u onafgebroken in Pakistan hebt verbleven. Tot slot vestigt het CGVS nog even de aandacht op de stukken die u niet voorlegt. Tijdens het persoonlijk onderhoud beloofde u heel stellig dat u de PoR-kaarten van uw vrouw en kinderen aan het CGVS zou bezorgen (CGVS, p.19). Via uw advocaat laat u dan weer weten dat deze documenten vernield zijn en bijgevolg niet kunnen worden neergelegd omdat ze niet meer bestaan. Met deze incoherente en transparant misleidende verklaringen over uw beweerde verwanten en jullie documenten verlengt u dus enkel het snoer van oplichterij dat u aaneenrijgt. Het CGVS verwierpt deze bijgestuurde verklaringen dan ook in hun totaliteit.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Gultepa gelegen in de provincie Kunduz of dat u ooit in Pakistan hebt gewoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen geen ander licht werpen op deze beoordeling. Foto's uit een private bron bieden geen enkele garantie over de echtheid van wat erop afgebeeld zou staan. Bovendien laat niets aan deze foto toe om ze nader te situeren in tijd of ruimte. De kopieën van taskara's kunnen ook op eenvoudige wijze gemanipuleerd zijn. Bovendien hebben Afghaanse

documenten reeds weinig bewijswaarde gezien de hoge graad van corruptie in dat land. Deze kopieën tonen trouwens ook op geen enkele wijze aan dat het zou gaan om uw broers. De enveloppe tenslotte, toont enkel aan dat u post hebt ontvangen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. In dat verband merkt het CGVS dan ook op dat een van de enige punten van overeenstemming tussen uw vorige en uw huidige verklaringen de status en rijkdom van uw vader zijn. U omschrijft hem steevast als iemand met connecties in regeringskringen (CGVS, p.7,8,13) en als eigenaar van een transportbedrijf waardoor hij financieel onafhankelijk is (CGVS, p. 6,9,10,11). U verklaart zelf dat u geen reden kan bedenken waarom u niet in Kabul zou kunnen wonen behalve de problemen met de taliban (CGVS, p.19), die ongeloofwaardig zijn bevonden. Dat u over uw werkelijke verblijfplaatsen mist blijft spuien klemmt des te meer in het licht van het feit dat u zelf verklaart dat u geen enkele reden had om in Afghanistan in onveilig gebied te blijven wonen. In die omstandigheden doen uw leugenachtige en verzonnen verklaringen eerder vermoeden dat u van mening bent dat de ware toedracht van uw vertrek uit Afghanistan geen aanleiding zou geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hun hoofde.

Wat er ook van zij, het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RVS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 16 december 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, of dat u ooit als geregistreerde Afgaanse vluchteling in Pakistan hebt gewoond (CGVS, p.14,16,18-19) en bleef volharden in uw verklaringen dat uw PoR-kaart authentiek is, dat u deze zelf bent gaan halen, dat u niet kan verklaren waarom de gegevens van de kaarthouder niet overeen komen met uw verklaringen, en dat u in Pakistan woonde tot 2017, waarna u ongeveer 4 maanden doorbracht in Kunduz.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, wie u werkelijk bent en hoe uw familie eruit ziet, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij vat haar eerste middel als volgt samen:

"Verzoeker heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht door op het einde van de rit de eerdere afgelegde verklaringen recht te zetten, én waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen aan gaande zijn identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, relevante familieleden, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom verzoeker een verzoek internationale bescherming heeft ingediend."

2.1.2. De verzoekende partij verwijst naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Zij meent dat de gevolgtrekking van de verwerende partij dat de verzoekende partij de Belgische asielinstanties bewust heeft trachten te misleiden door valse verklaringen/stukken voor te leggen, niet correct is. Zij stelt vervolgens dat zij niet de bedoeling had om de Belgische asielinstanties te misleiden maar dat zij niet de volledige waarheid vertelde over haar familie omdat zij van haar broers geen toestemming had gekregen om hun namen bij de asielinstanties kenbaar te maken uit angst voor de taliban. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie en stelt: *"de intentie om te schade of voordeel te behalen (subjectief criterium) kan niet ipso facto worden afgeleid uit het afleggen van valse verklaringen (objectief criterium)"*. Zij voert aan dat zij niet de intentie had om te schaden en/of winst te behalen doch enkel haar broers wenste te beschermen. Wat betreft haar *"Proof of Registration"*-kaart (hierna: PoR-kaart) betoogt zij als volgt: *"Verzoeker blijft er trouwens bij dat hij geen valse of op valse wijze bekomen PoR - kaart heeft proberen neerleggen. Verzoeker heeft immers, naast zijn twee zussen,*

ook nog zes broers waaronder S.G.. De vluchtelingenkaart behoort toe aan verzoeker, maar toen verzoeker, na Afghanistan terug naar Pakistan keerde, was de broer van verzoeker mee om de vluchtelingenkaart aan te vragen. In Pakistan werd de foto van verzoeker gebruikt, maar werd de naam van de broer van verzoeker op de kaart vermeld. De fout in de naam werd uiteindelijk rechtgezet door de Pakistaanse autoriteiten, maar het referentienummer, die op de vluchtelingenkaart is vermeld, werd niet aangepast. Als de referentienummer van de kaart wordt ingegeven krijgt men enkel informatie over de broer én niet over verzoeker zelf." Zij stelt dat zij op het moment van het persoonlijk onderhoud op 16 december 2020 nog geen klaarheid kon scheppen omdat zij toen nog geen toestemming had van haar familie om de namen van haar broers openbaar te maken. Verder voert de verzoekende partij aan dat haar moeder wel degelijk S. heet maar dat haar roepnaam O. is. De naam van haar grootvader klopt volgens haar dan weer niet "omdat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de echte naam van de vader van zijn moeder kon geven, gezien hij toen nog geen verklaringen had afgelegd over zijn broers". Zij blijft erbij dat de administratie in Pakistan heel slecht liep/loopt, waardoor er "héél wat vergissingen" zijn gebeurd. Zij stelt te volharden in haar laatste verklaringen. Inzake de PoR-kaarten van haar echtgenote en kinderen voert de verzoekende partij aan dat zij had gehoopt deze te kunnen voorleggen maar dat ze vernietigd werden, en dat zij tegenover de verwerende partij niet stellig beloofde deze voor te leggen maar dit na te vragen. Zij betoogt tevens dat zij het teleurstellend vindt dat zij niet nogmaals werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud teneinde toelichting te kunnen geven betreffende de nieuwe verklaringen.

2.1.3. Tevens betoogt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift:

"Naast hetgene die hierboven reeds werd aangehaald, is het tenslotte ook belangrijk om te benadrukken dat de individualiteit van verzoeker in acht dient genomen te worden. Verweerster gaat hier volledig aan voorbij.

[...]

(stuk 3, UNHCR, "Beyond proof: credibility assessment in EU Asylum Systems", mei 2013, p. 118, te consulteren op <https://www.unhcr.org/Q/protection/operations/51a8a08a9/full-reDort-bevond-proofcredibility-assessment-eu-asylum-systems.html>).

Louter op basis van het feit dat zij verzoeker niet gelooft stelt verweerster dat hij aan zijn medewerkingsplicht heeft verzaakt, met alle gevolgen van dien. Dit is evenwel een argumentatie die hiertoe onmogelijk kan volstaan, want, het is niet omdat verweerster het relaas van verzoeker niet gelooft, dat verzoeker zonder meer zijn medewerkingsplicht niet zou hebben nagekomen.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn uiterste best heeft gedaan om uiteindelijk duidelijkheid te scheppen over zijn familiesamenstelling. Dit middel is bijgevolg gegrond."

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

2.2.1. De verzoekende partij vat haar tweede middel samen als volgt:

"Verzoeker heeft gegronde redenen om te vrezen voor vervolging door de taliban in de vluchtelingenrechtelijke zin."

2.2.2. Verder verwijst de verzoekende partij naar artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past vervolgens deze elementen op haar zaak toe. Vooreerst geeft ze aan dat ze zich in België bevindt alwaar zij haar verzoek om internationale bescherming op 20 november 2019 ingediend heeft.

Betreffende haar vrees voor vervolging stelt de verzoekende partij dat:

"Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (D. VANHEULE, Vluchtelingen: een overzicht, Gent, Mys en Breesch, 1998, 21 - 22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat er kan geconcludeerd worden dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk en gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten. Verweerster concludeert verkeerdelijk dat er geen geloof gehecht kan worden aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Hierboven werd echter reeds benadrukt dat verzoeker zo gedetailleerd mogelijk zijn recente afkomst beschreef gedurende het persoonlijk onderhoud.

Ten gevolge van het eerste middel, dient dan ook vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk voldeed aan zijn medewerkingsplicht en zijn volledige, correcte, familiesamenstelling kenbaar maakte. Hieruit volgt dat het vluchtrelaas van verzoeker ten gronde diende te worden onderzocht, iets wat verweerster volledig nalaat."

De verzoekende partij wijst erop dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar problemen met de taliban nog steeds actueel zijn, dat haar vader veel vrienden en kennissen had bij de Afghaanse overheid en daarom werd vermoord en dat zij zelf na de moord op haar vader in het vizier kwam van de taliban. Zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 16 december 2020. Zij besluit: *"Hoewel het dus, rekening houdende met hetgeen hierboven werd beschreven, vaststaat dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in Afghanistan, laat verweerster volledig na deze vrees te onderzoeken."*

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit de rechtsleer en betoogt zij: *"Verzoeker wordt in Afghanistan bedreigd en vervolgd door de Taliban."* Wat betreft het niet kunnen of niet willen invoeren van de bescherming van het land van herkomst citeert de verzoekende partij uit rechtsleer en betoogt zij: *"Uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie, niet de mogelijkheid hebben om bescherming te bieden aan individuen."*

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

2.3.1. De verzoekende partij vat haar derde middel samen als volgt:

"Verzoeker heeft minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2.3.2. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij als volgt:

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden worden aan personen die bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling."

Artikel 49/3 Vreemdelingenwet bepaalt dat de instaties vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming moeten voeren.

De term 'verzoek tot internationale bescherming' dekt dus op heden beide aspecten. Het onderzoek naar klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt "de subsidiaire beschermingsstatus [...] toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt".

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

"§2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekster in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. "

De subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover het land van herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en is afkomstig van het dorp Gultepa in de provincie Kunduz.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Aangezien de Afghaanse nationaliteit van verzoeker vaststaat, dient rekening te worden gehouden met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Hierover is evenwel geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst in eerste instantie dan ook naar de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan":

[...]

(stuk 4, UNHCR, *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018, te consulteren op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>. verzoeker zet vet).

In geheel Afghanistan blijkt er voortdurend een stijging van het geweld, waar burgers het slachtoffer van worden:

[...]

(stuk 5, UNAMA, *"Afghanistan; Protection of Civilians in Armed Conflict; Annual Report 2018*, februari 2019, te consulteren op <https://www.ecoi.net/en/document/1458166.html>. verzoeker zet vet).

De situatie is in Afghanistan, na 18 jaar conflict, nog steeds problematisch te noemen:

[...]

(stuk 6, EASO, *"Afghanistan: security situation"*, 28 september 2020, te consulteren op <https://www.easo.europa.eu/news-events/easo-Dublishes-coi-report-afghanistan-security-situation-2020-update>, verzoeker zet vet)

Het geweld neemt op dit moment zodanig grote proporties aan zodat er voor het volledige Afghaanse grondgebied sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Ook al kenmerkt het conflict in Afghanistan zich door grote regionale geschillen, toch concludeert het UNHCR in zijn *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van augustus 2018 dat de situatie in gans het land blijft verslechteren. Er is sprake van een niet-internationaal gewapend conflict, waarbij het land een impasse heeft bereikt omdat het geen oplossing lijkt te vinden voor de veiligheidsproblemen, de politieke en economische problemen.

[...]

(stuk 4, UNHCR, *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018, te consulteren op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>. verzoeker zet vet).

Een van de grootste oorzaken van de precare veiligheidssituatie is de concurrentie tussen de Taliban, de Islamitische Staat en de onmogelijkheid van de autoriteiten om de terreurbewegingen te domineren.

[...]

(stuk 4, UNHCR, *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", 30 augustus 2018, te consulteren op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>. verzoeker zet vet).

Uit deze informatie volgt dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dramatisch is geworden. Dit op zodanige wijze dat subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen. Immers, door verzoeker terug te sturen naar Afghanistan zou hij, gelet op de hierboven geschetste huidige veiligheidssituatie, een groot risico op schade lopen. Verweerster beroept zich dus onterecht op 'onwaarheden' die door verzoeker verteld zouden zijn. Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovengaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker."

2.4. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een uittreksel uit het rapport *"Beyond Proof: Credibility Assessment in EU Asylum Systems"* van UNHCR d.d. mei 2013 (stuk 3),
- een uittreksel uit het rapport *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR d.d. 30 augustus 2018 (stuk 4),
- een uittreksel uit het rapport *"Afghanistan. Protection of Civilians in Armed Conflict. Annual Report 2018"* van UNAMA d.d. februari 2019 (stuk 5), en
- een uittreksel uit het rapport *"Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report"* van EASO d.d. september 2020 (stuk 6).

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg

uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Op 20 november 2019 dient de verzoekende partij onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaart dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar verblijfplaatsen voorafgaand aan haar komst naar Europa en over haar gezinssamenstelling. De verzoekende partij stelt dat zij tot vier maanden voor haar vertrek naar Europa haar hele leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven, dat zij vervolgens met haar familie naar het dorp Gultepa in de Afghaanse provincie Kunduz terugkeerde, alwaar haar vader door de taliban werd vermoord omwille van zijn connecties met de Afghaanse overheid en zij vervolgens zelf in het vizier van de taliban kwam.

5.2. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op pertinente wijze dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij over haar verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan, over haar familiesamenstelling, over haar terugkeer naar het dorp Gultepa in de Afghaanse provincie Kunduz en over haar vluchtmotieven. Meer in het bijzonder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende vast:

- De verzoekende partij kan geen afdoende verschooning doen gelden voor het afleggen van leugenachtige verklaringen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, hetgeen des te meer klemmt daar deze leugenachtige verklaringen betrekking hebben op meerdere kernelementen van haar verzoek om internationale bescherming, zoals haar verblijfplaatsen voorafgaand aan haar komst naar Europa, haar familiesamenstelling en haar vluchtrelaas. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij doelbewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan haar algehele geloofwaardigheid.
- Uit de informatie die bij UNHCR Pakistan werd bekomen (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) op basis van de PoR-kaart die de verzoekende partij heeft voorgelegd (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij geenszins overeenstemmen met de informatie die aan de voorgelegde PoR-kaart is verbonden. De naam van de persoon verbonden aan het nummer van de voorgelegde PoR-kaart, S.G., stemt niet overeen met de naam van de verzoekende partij, M.G. Hetzelfde geldt voor de foto. Hoewel de verzoekende partij beweert niet langs de check-in voor vrijwillige terugkeerders te zijn gepasseerd, blijkt de persoon die aan het nummer van de voorgelegde PoR-kaart is verbonden wel degelijk via deze check-in naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. Tevens blijkt dat de namen van de moeder en de grootvader langs moederszijde van de aan het nummer van de voorgelegde PoR-kaart niet overeenstemmen met de namen die de verzoekende partij zelf van haar moeder en grootvader langs moederszijde heeft opgegeven. Verder blijkt dat de persoon die aan het nummer van de voorgelegde PoR-kaart is verbonden vijf broers heeft en vier kinderen wiens namen niet overeenstemmen met de namen die de verzoekende partij van haar eigen kinderen heeft opgegeven.

- Het voorgaande klemmt des te meer daar uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij allerminst op de hoogte is van de wijze waarop een PoR-kaart door Afghaanse vluchtelingen in Pakistan kan worden bekomen.
- Het is allerminst ernstig dat de verzoekende partij na haar persoonlijk onderhoud van 16 december 2020 door middel van een brief van haar advocaat (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) alsnog haar verklaringen over haar familiesamenstelling wijzigt. Zij voegt aan deze brief kopieën toe van documenten waarvan zij beweert dat zij aan haar verwant zijn, doch dit kan uit deze documenten niet blijken, temeer daar kopieën wegens de mogelijke manipuleerbaarheid ervan bewijswaarde ontberen. Dit klemmt des te meer daar de regio van herkomst van deze verwanten op verschillende van deze documenten als het district Muhmand Dara in de Afghaanse provincie Nangarhar wordt weergegeven, terwijl de verzoekende partij beweert dat zij en haar familie afkomstig zijn uit de Afghaanse provincie Kunduz. De bewering in de brief van haar advocaat dat zij haar broers trachtte te beschermen tegen de taliban door hen niet te vermelden tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 december 2020, is geenszins ernstig, temeer gelet op het vertrouwelijk karakter van het persoonlijk onderhoud. De bewering in de brief van haar advocaat dat er een vergissing zou zijn gebeurd met de PoR-kaarten van haar en haar broers, kan evenmin worden aanvaard aangezien zij hiervan geen begin van bewijs voorlegt en haar bewering in de brief dat zij haar PoR-kaart ging halen nadat zij uit Afghanistan was teruggekeerd, onverzoenbaar is met haar eerdere bewering dat zij enkel de laatste vier maanden voor haar vertrek naar Europa naar Afghanistan terugkeerde. Bovendien verklaarde de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij de PoR-kaarten van haar echtgenote en kinderen zou bezorgen, terwijl in de brief van haar advocaat wordt aangegeven dat deze PoR-kaarten werden vernietigd. Aan de gewijzigde verklaringen in de brief van de advocaat van de verzoekende partij kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht.
- Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling en evenmin aan haar verblijf in de Afghaanse provincie Kunduz, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich in Afghanistan zouden hebben voorgedaan.
- De overige door de verzoekende partij voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) kunnen de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin ombuigen. Privéfoto's en kopieën ontberen immers bewijswaarde. Uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Afghaanse documenten een relatieve bewijswaarde hebben. Uit de kopieën van de taskara's blijkt niet dat het daadwerkelijk de broers van de verzoekende partij betreffen. De envelop toont enkel aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van bovenstaande motieven om te stellen dat de verzoekende partij onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers relaas ernstig wordt ondermijnd door zijn onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de discrepanties tussen de door haar voorgelegde PoR-kaart en de informatie die bij UNHCR Pakistan werd ingewonnen. Dit betoog vormt een herhaling van hetgeen haar advocaat in de brief van 22 december 2020 reeds uiteenzette. Hiermee werpt zij op generlei wijze een ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. De Raad merkt te dezen nog op dat waar in deze brief en in het verzoekschrift wordt gesteld dat de verzoekende partij omwille van hun angst voor de taliban toestemming diende te verkrijgen van haar familie om de namen van haar broers door te geven aan de Belgische asielinstanties, naast de terechte opmerking van de commissaris-generaal dat het persoonlijk onderhoud vertrouwelijk is en dat de verzoekende partij dit bij het indienen van haar derde verzoek om internationale bescherming diende te weten, de verzoekende partij nergens verduidelijkt waarom haar familie opeens wel de toestemming zou hebben gegeven om de namen van haar broers te mogen doorgeven.

Wat betreft de vergissing die zou zijn gebeurd bij het opmaken van de PoR-kaarten van de verzoekende partij en haar beweerde broer S.G., wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat uit de informatie van UNHCR Pakistan hoe dan ook niet blijkt dat iemand met de naam van de verzoekende partij werd opgenomen in de familiesamenstelling van L.J., de vader van S.G. Dat de roepnaam van de moeder van de verzoekende partij O. is en haar echte naam S., zoals in het verzoekschrift wordt beweerd, is een blote *post factum*-bewering waarvan de verzoekende partij nooit eerder melding maakte, zelfs niet in de brief van haar advocaat. Waarom de verzoekende partij de echte naam van zijn grootvader langs moederszijde niet zou kunnen geven louter omdat zij tijdens het persoonlijk onderhoud nog geen verklaringen had afgelegd over haar broers, wordt door de verzoekende partij niet verduidelijkt.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij met betrekking tot de PoR-kaarten van haar echtgenote en kinderen, verklaard dat: *“Ja, we hebben ze, ik kan die naar u sturen.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). In tegenstelling tot het betoog in het verzoekschrift, heeft de verzoekende partij nooit aangegeven dat ze dit zou navragen zoals zij in haar verzoekschrift beweert. Dat na het persoonlijk onderhoud blijkt dat deze PoR-kaarten werden vernietigd, zoals aangegeven in de brief van haar advocaat, spreekt dan ook wel degelijk haar eerdere verklaringen tegen.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij vervolgens aan dat ze het betreurt dat zij na de brief van haar advocaat niet werd uitgenodigd voor een bijkomend persoonlijk onderhoud in verband met haar gewijzigde verklaringen. Echter, geen enkele rechtsregel verplicht de commissaris-generaal ertoe om steeds een bijkomend persoonlijk onderhoud te organiseren wanneer een verzoeker om internationale bescherming na een eerste persoonlijk onderhoud plots zijn verklaringen wijzigt. Dit klemt *in casu* des te meer daar het reeds het derde verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij betreft en zij tijdens haar persoonlijk onderhoud van 16 december 2020 toegaf dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen had afgelegd. Aldus heeft de verzoekende partij ten overvloede de kans gehad om, zoals de medewerkingsplicht van haar verwacht (zie *supra*), de waarheid te vertellen over haar verblijfplaatsen, haar familie en haar vluchtrelaas. Daarenboven zijn de motieven in de bestreden beslissing gebaseerd op de verklaringen die de verzoekende partij zelf afgelegd heeft en de documenten die zij zelf heeft voorgelegd, alsook op de informatie die in het licht van deze verklaringen en documenten werd verzameld. Uit het geheel van de voormelde motieven uit de bestreden beslissing kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat de verzoekende partij allerminst aan de op haar rustende medewerkingsplicht heeft voldaan. Daarenboven concretiseert de verzoekende partij niet welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent haar volgend verzoek om internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift dienaangaande nog stelt: *“Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn uiterste best heeft gedaan om uiteindelijk duidelijkheid te scheppen over zijn familiesamenstelling. Dit middel is bijgevolg gegrond.”*, doet zij al haar geloofwaardigheid eens te meer teniet aangezien zij na het persoonlijk onderhoud haar verklaringen over haar familiesamenstelling nogmaals wijzigde.

De overige aan het verzoekschrift toegevoegde stukken (4-6) bevatten enkel informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie is op zich dan ook niet van aard om op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Voor het overige komt de verzoekende partij aangaande voormelde motieven uit de bestreden beslissing in haar verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder deze motieven *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg kan de er geen geloof worden gehecht aan het beweerde verblijf van de verzoekende partij als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Daarenboven haalt de verzoekende partij nog steeds aan dat haar vervolgingsfeiten hebben plaatsgevonden in het dorp Gultepa in de Afghaanse provincie Kunduz naar waar ze na het ongeloofwaardig bevonden verblijf in Pakistan naartoe zijn teruggekeerd. In dit verband wijst de Raad erop dat in het arrest van 20 september 2018 met nummer 209 755 door de Raad werd geoordeeld dat er geen geloof wordt gehecht aan de beweerde herkomst van de verzoekende partij uit

het dorp Gultepa gelegen in de Afghaanse provincie Kunduz. Dit arrest heeft gezag van gewijsde. De verzoekende partij brengt ook geen andere documenten bij en legt evenmin verklaringen af om haar herkomst uit het dorp Gultepa gelegen in de provincie Kunduz aannemelijk te maken.

De Raad kan, in navolging van de verwerende partij – het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen – geen geloof hechten aan de beweerde herkomst van de verzoekende partij uit het dorp Gultepa gelegen in de provincie Kunduz, noch aan haar beweerde verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan. Samen met de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde herkomst uit het dorp Gultepa gelegen in de provincie Kunduz, leidt deze vaststelling ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en de beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk zijn verbonden met haar voorgehouden verblijf in haar voorgehouden regio van herkomst.

5.3. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Volgens paragraaf 2 van hetzelfde artikel bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan de verzoekende partij zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

In artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling per regio van de veiligheidssituatie vereist is om het risico te kunnen inschatten. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afghaanse grondgebied, een reëel risico zou lopen op de in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag de verwerende partij dan ook verlangen dat de verzoekende partij verklaringen en documentatie ter staving van haar nationaliteit, identiteit, inclusief haar geboorteplaats en "*land(en) en plaats(en) van eerder verblijf*" voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat de verzoekende partij het bewijs moet leveren "*recent en rechtstreeks*" uit een bepaalde regio te komen alvorens zij in een lidstaat haar verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoekende partij worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald.

Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van het risico op ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het dan ook essentieel dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio, waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen, aannemelijk maakt.

De verzoekende partij verklaart de vier maanden voorafgaand aan haar vertrek in 2017 in Afghanistan in het dorp Gultepa gelegen in de provincie Kunduz verbleven te hebben en voordien als Afghaanse vluchteling in Pakistan te hebben verbleven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste maanden voor haar vlucht uit Afghanistan aldaar heeft verbleven. Gelet op dit feit, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verder maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waarvoor, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waarvoor, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van de verzoekende partij voor haar komst naar België, over haar reële problemen, netwerk en situatie en over de vraag of de verzoekende partij al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Waar de verzoekende partij stelt dat minstens "*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien

de verzoekende partij blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS